

Univerza v Ljubljani
Biotehniška fakulteta
Oddelek za zootehniko
Groblje 3, 1230 Domžale

Anton Herle
1845 – 1933
Čebelar iz Solčave

Izbrani
biografski in bibliografski podatki

Zbral:
Zasl. prof. dr. Andrej Šalehar

Rodica, januar 2017

Kratki napotki za uporabo

Pri vsakem zadetku je poleg naslova dela tudi naslov elektronske povezave in kopija zapisa oz. kratek izrezek. Pri izrezkih je pogosto napisana številka strani, kjer se v delu objava nahaja. V primeru, da stran ni napisana, lahko po odprtju poiščete celoten članek s pomočjo iskalnika (kliknite CTRL+F) v katerega vpišete HERLE in ga aktivirate. Poiskal Vam bom vsa mesta, kjer je Herle zapisan ter tako dostop za branje celotne objave.

Herletovi iz Solčave

sobota, 15. september 2012, ob 20:57, [Boris Štupar](#), ogledov: 1014
<http://www.gore-ljudje.net/novosti/69613/>

Lučka Golob: O mojih prednikih

[Anton Herle](#) (1845 -1933), praded

[Fortunat Herle](#) (1878 -1958) prastric, Henrik Herle (1872 -1921) ded, prof. dr.

[Vladimir Herle](#) (staro Gore-Ljudje 1869 -1932) prastric,

[Franc Herle](#) (1917-1944) stric, Jože Herle (1914 - 2002) oče,

Lučka Golob - Herle (1943 -)

Še nekaj » cvetk« o mojih Herletovih prednikih

»Po dograditvi ceste iz Ljubnega v Solčavo leta 1894 je dr. Frischauf sprožil vprašanje poštnega urada v Solčavi, vendar ni šlo gladko. Okrajni glavar, menda velik nasprotnik Slovencev, je 3. marca 1879 poročal na pristojno mesto: Šturm ne zna pisati, Herle (ki je tudi zaprosil za pošto), pa je pomagal nemške table razbijati.« (V. Vider : Zapiski o Solčavi in njeni okolici)

Pošto je dobil Šturm (Kristijan Germel)!

Brat mojega deda Herle Franc (starejši) je imel težave s prstom na nogi, ki se mu kar ni nehal gnojiti in je postajal vse bolj črn. Zdravnika v Solčavi ni bilo in v tistih časih tudi niso bili navajeni pogosto iskati zdravniško pomoč. Tako je stari stric vzel zadevo v svoje roke, nabrusil sekiro, dal prst na tnalno in opravil brez kirurga!

Moj praded Anton Herle je bil, čeprav je živel v vasi, kamor je cesta pripeljala šele malo pred letom 1900, zelo povezan z dogajanjem v tedanji državi in celo širše. Dopisoval si je z mnogimi ljudmi in v Herletovo gostilno so prihajali na počitnice turisti iz zelo oddaljenih krajev.

Med pradedovimi čebelarскими prijatelji je bil tudi čebelar iz Salzburga, s katerim sta dolga leta vestno izmenjavala čebelarske izkušnje. Na stara leta se je odločil, da bo prijatelja tudi osebno spoznal in podal se je na pot »na Solnograško«. Na pot se je podal peš in pot je trajala pol leta. Žal je vse, kar je doživel, že utonilo v pozabo.

Solčavski Nestor je umrl

<http://www.gore-ljudje.net/objava/52302/>

JUTRO 17.09.1933

Herle Anton

nedelja, 17. september 1933, ob 05:29, [Lojze Golob](#), ogledov: 955

Jutro: V Solčavi je v petek 15. t. m. v visoki starosti skoraj 90 let umrl g. **Anton Herle**, širom Slovenije znani in sloveči čebelar, oče pokojnega gimn. profesorja v Kranju dr. Mirka Herleta in oskrbnika Piskernikove koč v Logarski dolini g. Forta Herleta.

Pokojnik je bil vse življenje odločen narodnjak, ki si je pridobil velike zasluge za tujski promet v svojem rodnem kraju.

Bil je velik ljubitelj slovenske zemlje, ki jo je opetovano vso peš prehodil.

Še pred dvema letoma je šel peš iz Solčave v Kranjsko goro in Rateče, da ondi na svoje oči vidi veliki napredek tujskega prometa.

Ko se je pred 40 leti osnovala Savinjska podružnica SPD, je bil pokojni Herle njena najmočnejša opora v Savinjskih Alpah, kjer so takrat neomejeno gospodarili celjski Nemci. Da si je SPD pridobilo

svojo postojanko v Logarski dolini in na Okrešlju, je zasluga pokojnikova. Frischaufov dom je bil zgrajen po njegovem nasvetu in pod njegovim stalnim nadzorstvom. Razume se, da je bil med planinci splošno znan in visoko spoštovan. Cenili pa so ga tudi zaradi njegove visoke inteligence in izredne naobraženosti. Dasi je bil samouk, si je pridobil presenetljivo veliko splošno znanje, da je lahko inteligent z njim govoril o vseh vprašanjih domače in svetovne politike. V čebelarstvu je bil strokovnjak, znan širom Jugoslavije. Na čebelarskih razstavah je opetovano dobil prva odlikovanja. In kar je pokojnika najbolj odlikovalo, je bil njegov brezpogojni jugoslovenski patriotizem.

Bil je navdušen Jugosloven, pripravljen za svojo državo Jugoslavijo žrtvovati vse, tudi premoženje. Še pred par tedni je pisal poslancu svojega okraja, da bi bil pripravljen dati rade volje vse svoje skromne prihranke, ako bi vedel, da bi tudi drugi storili isto in ako bi bilo s tem pomagano domovini, da bi se rešila težke gospodarske krize. Vzoren rodoljub! Njegovo požrtvovalno delo za rodne kraje in domovino je našlo priznanje tudi na najvišjem mestu. Nj. Vel. kralj ga je odlikoval z redom sv. Save. Pogreb bo danes v nedeljo, ob 9.45 na domače pokopališče v Solčavi. Zaslužnemu pokojniku bodi ohranjen trajen spomin!

Jutro, 17. september 1933

Anton Herle, rojen 10. januarja 1845 v Solčavi, je imel od leta 1876. svojo gostilno, ki so jo Nemci nazivali »Gasthaus zum Messner«, ker je bil dolgo let cerkovnik, domače ime pa je bilo Vitežič. Frischauf mu je dal prvo spominsko knjigo.

Anton Herle se je že od nekdaj brigal za razvoj turisticke in za povzdigo prometa tujcev v Solčavi. Ko se je ustanovila l. 1893. Savinjska podružnica SPD, je takoj pristopil kot član ter je do danes neumorno podpiral njeno delovanje in je dajal dobre nasvete. V nebrojnih pismih me je opozoril na delovanje naših nasprotnikov. Pomagal nam je pri pogajanjih z Janezom Plesnikom v Logarski dolini za nakup zemljišča, kar se nam je tudi posrečilo.

Od l. 1908., ko se je zgradil Frischaufov dom na Okrešlju, je oskrbel in vodil vso nošnjo provijanta in inventarja iz Solčave na Okrešelj. Med vojsko je eno leto sam oskrboval Frischaufov dom. Nekaj let pridno obiskuje svojega sina Forta, ki oskrbuje Piskernikovo zavetišče. Čeprav je že star, nima miru in najde pri koči vedno kakšno delo. Anton Herle je bil in je še pravi steber v Solčavi za SPD, za kar mu gre vsa čast.

Fran Kocbek – Savinjske Alpe, Celje 1926

"Razne stvari." [Slovenski gospodar](#) letnik 9. številka 47 (18.11.1875).

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-3JURZKQA>

Celjski zbornik. [Kulturna skupnost občine](#), 1974.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-D2CFGGD6>

Str. 442

Gorskemu reševalnemu odseku so načelovali Stane Veninšek, Vili Svet (1956), Stane Hudnik (1957), inž. Ivo Reya (1958), Elč Prezelj (1959). Razen v Celju je imel izprva bazo še v Lučah nato pa v Solčavi. Razen načelnika so bili člani in pomočniki odseka še drugi planinci (alpinisti): predsednik Tine Orel, odbornika Mirko Meštrov, mr. Dušan Gradišnik in drugi. V lučanski (solčavski) bazi so pomagali: Jaka Robnik, Tone Herle, brata Kladnik.

Celjski zbornik. [Kulturna skupnost občine](#), 1958.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-998D8FGI>

Str. 129

V Solčavi so se takrat jeli tudi domačini zanimati za turizem in tujski promet, za kar jih je Štiftar že prej kot študent navduševal. Trije njegovi prijatelji izza mladih let, Janez Piskernik, Kristijan Germelj-Šturm in Anton Herle so se obrnili nanj za nasvet, kako bi se dalo zanimanje domačih in tujih turistov usmeriti tudi v ta gorski svet, zlasti v Logarsko dolino. Pri-

Domovina. Dragotin Hribar, 09.12.1898.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-4L6G47ZU>

Izkaz darov za „Jubilejno kapelico sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico“. Darovali so nadalje po 2 gl.: g. dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celji; g. Jakob Pukl, sodni tolmač na Dunaju; g. F. Gologranc, stavb. mojster v Celji; č. g. E. Trstenjak mestni kaplan v Slovenski Bistrici; č. g. A. Rančigaj, vikar v Celji; g. M. Kocbek, c. kr. notar v Marenbergu; č. g. Jos. Kunej, župnik v Zgornji Polskavi; neimenovani v Gornjemgradu; č. g. A. Lednik, župnik v Ločah; g. A. Herle, posestnik v Solčavi; č. g. Jos. Zagajšek, župnik na Muti; č. g. Štefan Pivec, kaplan v Škalah; č. g. Jos. Majcen, dvorni kaplan v Mariboru; g. Jos. Pauer, trgovec v Braslovcah; č. g. K. Hribovšek, ravnatelj duhovnišča v Mariboru; č. g. dr. A. Medved, c. kr. prof. v Mariboru; č. g. A. Fišer, župnik v pok. v Jarenini; č. g. A. Urek, župnik v pok. v Brežicah; č. g. Jakob Krušič, župnik v Št. Andružu; č. g. Fran Časl, kaplan v Kamnici; č. g. J. Ramor, župnik v Smihelu; g. J. Vizjak, učitelj pri Sv. Križu; g. M. Zidarn, veleposestnik v Šmartnem; č. g. J. Kitak, župnik v Šmartnem. (Dalje prihodnjič).

Domovina. Dragotin Hribar, 30.11.1906.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-FQCDOM27>

V dvajsetem društvenem letu 1905/1906 so darovali naslednji udje, podporniki in dobrotniki, in sicer:

odvetnik v Konjicah 10 K; Anton Herle v Solčavi 1 K; Fr. Ks. Petek, trgovec na Ljubnem 5 K;

Domovina. Dragotin Hribar, 06.10.1899.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-19O48OU>

Poročilo

„Dijaške kuhinje v Celji“

za dvanajsto društveno leto 1897/98.

g. A. Herle v Solčavi 1 gl.; č. g. A. Ravšl, prov.

Kmetovalec: gospodarski list s podobami. [Kmetijska družba za Slovenijo](http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-FQP5XPDZ), 15.04.1892.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-FQP5XPDZ>

Uradne vesti c. kr. kmetijske družbe
kranjske.

Seja glavnega odbora, oziroma subvencijskega
komiteja dne 4. aprila t. l.

Za nove ude se vzprejmejo:

Herle Anton, posestnik in krčmar v Solčavi.

Kmetovalec: gospodarski list s podobami. [Kmetijska družba za Slovenijo](http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-MQ85KLWM), 15.11.1928.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-MQ85KLWM>

Cebelarska razstava.

3. Bronasto kolajno: a) za med in vosek: Jakob Bratuša, Obreč; Anton Herle, Solčava; b) za med:

Marburger Zeitung. [Marburger Verlags- und Druckerei Ges](http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-C1VB6TXO), 17.02.1927.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-C1VB6TXO>

Herr Bodbreznik, für Lude Herr Kosmač,
für Solčava die Herren Anton Herle und
Dšep. Zu Revisoren wurden die Herren Ku-
nej und Kralj gewählt.

Nova doba. [Zvezna tiskarna](#), 03.06.1919.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-E9HB7K4N>

Savinjska podružnica Slov. plan. društva

v občo zadovoljnost. Drugo oskrbo, zlasti nošnjo provijanta, je preskrbel kakor vsa leta poprej nesebično in požrtvovalno g. Herle Anton iz Solčave, za kar mu gre največja zahvala! Jeseni se je ves inventar deloma spravil k

Nova doba. [Zvezna tiskarna](#), 01.05.1931.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-A6VIVW11>

Delovanje Savinjske podružnice SPD v Celju

Savinjska podružnica je štela lani 680 rednih in 66 ustanovnih članov. Napram letu 1929. znaša padec števila 63 članov. Padec je povzročilo dejstvo, da je prometno ministrstvo lani ukinilo že dovoljeno 3-kratno polovično vožnjo. Za pobiranje članarine izven Celja je imela podružnica zaupnike v krajih Žalec (Pilih), Vransko (Oset ml.), Mozirje (Šuster), Ljubno (Druškovič), Luče (Kosmač), Solčava (A. Herle).

Nova doba. [Zvezna tiskarna](#), 07.04.1925.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-JKE6M9DN>

Občni zbor Savinjske podružnice S. P. D.

nošnjo za Piskernikovo zavetišče in Frischaufov dom je tudi lani oskrboval g. Anton Herle v Solčavi.

Kočo na Korošici je obiskalo 505
inventar. Koča je sedaj dobro poravnana

Nova doba. [Zvezna tiskarna](#), 19.08.1929.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-JFRI0BNF>

Domače vesti.

d Odlikovani so bili povodom krsta Št. Petru pod Sv. gor
retjega kraljeviča v našem okolišu vitelj Franc Lovrec v l

ričar v Mozirju, pos. Anton Herle v
Solčavi, tajnik Lovro Vavpot v Slo-

[Planinski vestnik](#). [Planinska zveza Slovenije](#), 25.03.1896.

<<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-AZFDP4WR>>

Savinske podružnice: Malič Jos., trgovec v Celju; Ermenc Josip, pos.
in župan na Ljubnem; Osenjak M., kaplan v Žaleu; Herle A., posestnik v
Solčavi.

Imenik udov slov. čeb. društva za l. 1898.

Herle Anton, Solčava.

Imenik udov slov. čeb. društva za l. 1899.

Herle Anton v Solčavi, Sulzbach.

Imenik udov slov. čeb. društva za l. 1900.

Herle Anton, Solčava.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских друštev Slovenije, 1902.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-KATJCFXY>

Prvi čebelarški tečaj na Slovenskem.

imena gg. udeležnikov

A. Herle, posestnik v Solčavi;
T. Krahnc, kmetnik v Šmarin.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских друštev Slovenije, 1903.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-KRMVAKX1>

Iz Solčave, dne 16. novembra. — Gospod urednik! V zadnji številki „Čebelarja“ želite, naj bi čebelarji izrekli svoja mnenja, kateri panji bi se smeli med boljše šteti. Jaz sem mnenja: Kdor ima prostor in cvenk ter čebel nikamor ne prevaža v pašo, naj mu bo nemški panj prvi, ker opravljanje čebel v njem je idealno, kakor tudi razvijanje ljudstev in s tem produciranje medu. Komur pa gre tesno za prostor in za denar, nabavi naj francoske panje, ker ti so ceneji, ne potrebujejo veliko prostora, so lažji in za prevažanje pripravnejši, opravljajo se pa tudi od zgoraj lahko, kot gerstungovci, samo da imajo par okvirjev več. Predno sem spoznal omenjeni dve vrsti panjev, omislil sem si panj s 17 satniki po 26×25 cm svetlobe. Če se s čebelami prav ravna, se tudi v teh doseže primerne uspehe. Anton Herle.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских друštev Slovenije, 1903.

<<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-NVQA0UTV>>

Poročilo o čebelarškem shodu v Šmartnem pri Kranju, dne 25. avgusta t. l.

(Fr. Rojina.)

imena udeležnikov

Herle, Solčava;

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских društev Slovenije, 1907.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-SJYTA70Y>

Iz Solčave. Imam „Čebelarja“ odkar izhaja, pa takega jadikovanja črez hudo zimo in zgodnjo pomlad še ni bilo v njem kot letos; nasprotno pa izražajo dopisniki iz raznih krajev izredno zadovoljnost z letošnjim majem in junijem. V kroniko našega čebelarskega lista naj tudi jaz zabeležim kakšna paša je tod v in v okolici. Odkar čebelarim, in to je že dokaj jet, mi niso čebele tako lepo zaporedoma porojile kot letos. Prvi roj sem dobil 25. maja a zadnjega prvca 11. junija, ter je bilo vse rojenje že 15. junija skončano. Vsi izrojenci kot tudi drugci so srečno sprašili. Od desetih plemenjakov sem dobil po dva roja, od dveh pa celo po tri. Poprejšnja leta sem dobival navadno le temno strd, a letos sem jo natočil od devetih francoskih panjev že 40 kg tako fine in svetle, kot nikdar poprej. Kakor pa vse kaže, bom mogel točilo še precej rabiti, ker ljudstva imajo velike armade v rezervi, ki bodo lahko v polni meri izkoristile poznejšo pašo. Če bo ugodno vreme, je kaj mogoče, da bomo še celo priletni čebelarji potrdili letošnjo čebelarsko letino kot najboljše, kar smo jih doživeli. O sveti Ambrož, napravi nam to veselje! Anton Herle.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских društev Slovenije, 1913.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-CW2WJVXO>

ČEBELARSKA RAZSTAVA V CELJU OD 15. DO 19. SEPTEMBRA 1912.

pertu nad Laškim. Društveno kolajno so dobili: Anton Herle, čebelar v Solčavi, Frančišek Samec, posestnik na Ložnici pri Celju, Janez Šer-

Slovenski čebelar. Zveza čebelarских društev Slovenije, 1914.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-TG0N9BAM>

Prvi roji. Kljub neugodnemu marcu se nam je naznanilo več prav zgodnjih rojev, saj je pa tudi april z vso svojo močjo pomagal čebelam dohiteti, kar so v zgodnji pomladi zamudile. Najprvi, ki je svojo mušjo družinico videl letos rojiti, in sicer že dne 14. aprila, je čebelar g. Frančišek Oberč na Grmuljah pri Škocijanu na Dolenjskem. Poklon aprilu, panju in po zasluženju tudi skrbnemu čebelarju! — Dne 22. aprila je imel prvca g. Frančišek Hmelj v Radečah, dne 29. aprila g. Jožef Robič v Kranjski gori in g. Jožef Faganel iz Oseka, dne 30. aprila g. Frančišek Gregorčič iz Strlaca, dne 4. maja g. Ivan Soklič iz Zaloğa pri Dobu, g. Anton Herle iz Solčave in g. Jožef Škerjanc iz Potoč pri Tupaličah, dne 5. maja pa g. Ivan Holobar iz Žalca in g. Janez Šilar iz Gorij pri Bledu. — Nekaj prvih rojev je naznanjenih tudi v dopisih.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarskih društev Slovenije, 1920.
<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-7QUCQQTR>

**Občni zbor čebelarske podružnice za
gornjegrajski okraj se je vršil dne 18. aprila**

torej 52 K 67 vin. preostanka. — Za leto 1920
je ostal stari odbor, in sicer: Josip Terčak,
predsednik; Alojzij Jamnik, tajnik in blagaj-
nik; Val. Pulko, Ant. Herle in Jakob Mächtig,
odborniki. — Pri slučajnostih se je od zbranih

Slovenski čebelar. Zveza čebelarskih društev Slovenije, 1921.
<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-ULWLAARN>

Izreden slučaj. Solčava je v solnčnih krajih, kjer je resje, za čebele ugodna. Sploh je pri naših gorjancih pozimi, ako je solčno in

tiho, tudi toplo, tako da čebele imenitno izletavajo. Tako ima naš župan Urban Plesnik p. d. Robnik v takem kraju čebelnjak, da je pri pregledovanju in snaženju osmim panjem vzel medu do 40 kg. Pregledoval jih je še pred Veliko nočjo in mi rekel, da so bili tedaj težji in bolj zaliti kot pa v jeseni pri vzimovanju. Ko bi ne bilo nastalo to snežno vreme, bi bil imel roje že pred tremi tedni. Kljub temu, da je bilo pri njegovem čebelnjaku še do 35 cm snega, se je dne 12. aprila, ko je solnce posvetilo, spustil en roj iz panja. K nesreči se je pa v tem trenutku solnce skrilo in začelo tako snežiti, da so vse čebele kar pred čebelnjakom popadale ter je padlo nanje 1 cm snega, ki jih je čisto pokril. Čebele je spravil s snegom vred v dva panja in zanesel na toplo. Vse so sicer lepo oživele, vendar pa pozneje onemogle; matica je bila še nadalje živa. Kako bomo zanaprej čebelarili, Vam pišem pozneje, ko bom videl, kakšen bo konec spomladi. Pri nas sneži in deži. S čebelarskim pozdravom.

Anton Herle.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarskih društev Slovenije, 01.11.1928.
<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-YR99ST75>

Čebelarska razstava v Ljubljani.

3. Bronasto kolajno: a) za med in vosek; Jakob Bratuša, Obreč; Anton Herle, Solčava; b) za med; Ivan Elsner, Ljubljana; Ivan Kočevar, Valpča vas; Fran Ručigaj, Dobeno; Jože Strnad, Cesta, Videm-Krško.

Slovenski čebelar. Zveza čebelarskih društev Slovenije, 1931.
<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-NEJUQV6Y>

Čebelarska razstava v Ljubljani.

Med prodajalci voska se je najbolj izkazal g. A. Herle iz Solčave, ki je razstavil 27 krasno rumenih popolnoma čistih voščenih kolačev.

Starosta slovenskih čebelarjev.

V lepi planinski vasi Solčavi pri Gornjem gradu je dom najstarejšega slovenskega čebelarja gospoda Antona Herléta. Tam je bil rojen dne 10. januarja 1845. Njegov rod se je tja preselil pred 100 leti iz Trboj pri Smedniku.

L. 1876. je naš Herle prevzel po svojem očetu gostilno »pri Vitežiču«, ki je kmalu zaslovela zaradi skrbne postrežbe in dobre kapljice. Tam je bilo zbirališče vseh planincev, ki so prihajali gledat krasoto Savinjskih planin. Herle, ki je poznal vsak kamen tega koščka naše zemlje, je bil vsem turistom dober svetovalec, prijatelj in vodnik. Njegovo ime je kmalu zaslovelo med planinci.

Gospod Herle je vzor podjetnega slovenskega kmetovalca. Vse svoje življenje je posvetil delu in napredku in ni poznal nobenega počitka. Gledal je vedno v bodočnost, nikoli nazaj. Sadovi njegovega truda so se pokazali. Njegov dom v Solčavi je eden izmed najlepših in najtrdnjših. Na obsežnem posestvu gospodarijo že njegovi vnuki, toda ded še vedno ne mi-

Bistrico ali na tečaj v Šmartnem pri Kranju. Malenkost mu je bila hoja na Sv. Višarje iz daljne Solčave.

Herle je pa bil tudi dober oče. To ne sme ostati neomenjeno. Svoje otroke je skrbno vzgojil. Žal, da mu je letos smrt pobrala sina drja. Vladimirja, ki je bil gimnazijski profesor v Kranju.

Čebelari še vedno po malem. Pred nekoliko leti mu je gríža pobrala vse panje. Za čebelami je zelo žaloval in govoril, da je njih smrt slabo znamenje, ki ga opominja, da bo moral iti za njimi. Toda prišla je pomlad in zopet so se znašle v čebelnjaku in naš tovariš Herle se je zaradi njih kar pomladil.

ruje. Čeprav je že blizu 90 let, najde vedno kaj opravka, če ne doma, pa pri Piskernikovem planinskem zavetišču, ki ga oskrbuje njegov sin Forta. Od nekdanj se je brigal za razvoj slovenske turisticke in za povzdigo tujskega prometa. Neumorno je podpiral Savinjsko podružnico SPD. Med vojno je eno leto sam oskrboval Frischaufov dom. Kako velike so Herletove zasluge za planinstvo, dokazuje najbolj dejstvo, da ga smatrajo vsi planinci za steber Slov. planinskega društva v Solčavi.

Član Čebelarškega društva je od vsega početka. Zna pa tudi spretno sukati pero in je bil pred leti stalen sotrudnik »Slov. Čeb.« in ga zakladal s prav jedrnatimi članki. Življenje čebel ga je že od mladosti nenavadno zanimalo in ne more biti brez njih niti sedaj, ko se mu z vso silo obeša deveti križ na še vedno trdne rame. Zaradi čebel je prehodil lep kos slovenske zemlje. Čim je bral, da bo kje kak čebelarški tečaj, ga je vzdignilo in mahnil jo je kar peš n. pr. na dvodnevni tečaj v Il.

Še vedno čvrst in podjeten kaj rad prihaja v Ljubljano k svojemu prijatelju Rojini, da pokramljata o zlatih starih časih. Leto za leto prihaja na velesejem, kjer razstavlja svoj mojstrsko skuhan vosek. Takrat obišče tudi Društveno čebelarno, da vidi, kaj je novega in kako napredujemo.

Mnogo bi bilo še treba povedati o tem zlatem človeku, kakor ga je nedavno imenoval odlični čebelar, pa Herle tega ne sliši rad. Ne bo nam pa zameril, ako mu želimo v imenu vseh slovenskih čebelarjev, da bi še lepo vrsto let v zdravju užival krasoto domače zemlje, ki mu je tako zelo pri srcu.

† Herle Anton.

Dne 15. septembra t. l. se je pri Vitežičevih v Solčavi nepričakovano oglasila bela žena in za vselej zatisnila oči starosti slovenskih čebelarjev g. Antonu Herletu.

Do zadnjega je bil duševno in telesno čvrst, dasi že v 90. letu starosti. Na letošnjo jesensko razstavo na ljubljanskem velesejmu je še poslal večjo količino krasnega voska, ki ga je sam skuhal, in je pismeno sporočil, da se, ako Bog da, v kratkem osebno zglesi.

Malo je med kmetским ljudstvom mož, ki bi svojo domovino tako srčno ljubili, kakor jo je Herle. To je dokazal neštetokrat z dejanji, ki se vlečejo kakor zlata nit skozi vse njegovo življenje. Obdarjen z visoko inteligenco se je vse življenje sam izobraževal in je postal tako

naobražen, da se je lahko razgovarjal z inteligentom o vseh vprašanjih, ki današnji rod tako zelo zanimajo in pretresajo; o gospodarstvu ali pa o svetovni politiki. Zaradi zgledega delovanja za javne koristi, zlasti zavoljo velikih zaslug za razvoj turisticke in SPD v Logarski dolini je bil odlikovan z redom sv. Save. Njegov življenjepis je bil objavljen v lanskem Slov. Čebelarju.

Pogreb je bil dne 17. septembra ob nenavadno veliki udeležbi ljudstva. Bil je najlepši dokaz, kako ugleden in spoštovan mož je bil Herle ne le v domačem kraju, marveč tudi drugod po Sloveniji.

Ohranimo vrlemu možu blag in trajen spomin!

Straža. Konzorcij, 25.09.1912.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-I9K834NB>

Solčava. Naš planinski svet je radi svoje bogate flore posebno pripraven tudi za čebelorejo. In naš solčavski med (strd) je znan po širnem svetu in se razpošilja na mnoge kraje. Zadnje jubilejne čebelarške razstave, ki se je vršila od dne 15. do dne 19. t. m. v Celju, se je udeležil tudi gospod Anton Herle, naš najboljši čebelar, in dobil za svojo umno čebelorejo srebrno kolajno.

Orožen, Janko. Zgodovina Celja in okolice. [Kulturna skupnost](#), 1971-1974.
<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-OP7VOKOS>

Planinsko društvo (povojna leta)

Za posamezne kraje so na občnem zboru leta 1927 določili zaupnike: za Zalec — Piliha, za Braslovče — Pauerja, za Vransko — Goloba, za Mozirje — Šusterja, za Rečico — Jeraja, za Ljubno — Druškoviča, za Gornji grad — Podbrežnika, za Solčavo — Antona Herleta.

Frischaufov dom na Okrešlju je bil razmeroma dobro ohranjen in so ga obnavljali. Obisk je bil zelo velik. Oskrbniki so se menjavali, proviant in drugo je pa še vedno donášal stari Anton Herle.

Dne 15. septembra 1933 je v starosti 90 let umrl v Solčavi Anton Herle, ki je mnogo pripomogel k temu, da se je Savinjska podružnica zasedrila na Okrešlju in v Logarski dolini.

Ježovnik, Franc. "Komu spomenik v Solčavi?." [Planinski vestnik](#) letnik 92. številka 10 (1992) 92, št. 10 (1992), str. 424-426.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-WUK67BEJ>

Vneti sodelavci za razvoj planinstva, turizma in splošnega napredka Solčave so bili iz znane Herletove družine: **Anton Herle**, gostilničar, **Vladimir Herle**, profesor v Kranju, in **Franci Herle**, študent, ki je kot partizan padel v Ziljski dolini.

Avtor	Vrečer, Rajko
Naslov	Savinjska dolina : s posebnim ozirom na splošno, krajevno in upravno zgodovino v besedi in sliki / Rajko Vrečer
Drugi naslovi	Savinjska dolina s posebnim ozirom na splošno, krajevno in upravno zgodovino v besedi in sliki
Vrsta/vsebina	 knjiga
Jezik	slovenski
Leto	1930
Založništvo in izdelava	Žalec : samozal., 1930 (v Celju : Tiskarna brata Rodé & Martinčič)
Fizični opis	III, 266 str., [2] f. zvd. ; ilustr. : 24 cm

V tej knjigi je popisana tudi kronika in zgodovina kraja Solčava ter spisek pomembnih osebnosti (morda piše tudi o Antonu Herletu)

POISKATI IN PREGLEDATI KNJIGO

Vider, Valent	
Naslov	Zapiski o Solčavi in njeni okolici : prispevki k zgodovinskemu in etnografskemu gradivu / zbral in zapisal Valent Vider
Vrsta/vsebina	 knjiga
Jezik	slovenski
Leto	1982
Založništvo in izdelava	Solčava : Turistično društvo, 1982 (Ljubljana : "Tone Tomšič")
Ostali avtorji	Orel, Tine, 1913-1985 Cevc, Tone
Fizični opis	184 str. : ilustr. ; 17 cm

POISKATI IN PREGLEDATI KNJIGO

Valant V i d e r , *Zapiski o Solčavi in njeni okolici*. Prispevki k zgodovinskemu in etnografskemu gradivu. Izdalo Turistično društvo Solčava. Solčava 1982, 186 strani in ilustracije.

Zapiski o Solčavi in njeni okolici so privlačno branje za vsakogar, ki hoče dobiti zaokroženo podobo o zgodovinskem in zemljepisnem obrazu Solčave ter njenih naravnih in kulturnih znamenitostih. Vidrov oris ne prinaša bistvenih novosti o zgodovini kraja, tem bolj pa nas pritegne avtorjev zanos in ljubezen do vsega, kar je domače. Zapiski o Solčavi niso samo vabljen seznam turističnih privlačnosti kraja, ampak so hkrati spomenik življenja ljudi v tej deželici, ki jo je narava bolj povezala s Koroško kot pa s Štajersko, kamor sodi upravno šele nekaj desetletij. Med njene trajne vrednote sodi tudi podedovano ljudsko pripovedno izročilo, ki ga V. Vider predstavi bravcu z izborom povedk, s čimer je približal tudi duhovni svet človeka, ki tod živi od rojstva do smrti. Želel bi si, da bi avtor uvrstil v svojo knjižico tudi takšno pripovedno gradivo, ki doslej še ni bilo objavljeno, saj večji del povedk iz Vidrove knjižice že poznamo, ker so izšle pred več kot pol stoletja v Kocbekovi »Spomenici« iz leta 1926. Ker ima Vider čut za vrednote ljudske kulture — to potrjujejo tudi njegovi spisi v Planinskem vestniku — lahko upamo, da bo avtor zamujeno nadomestil in nam za kakšno drugo priložnost podaril tudi zbirko »svežih« ljudskih pripovedi, ki še žive med domačini na Solčavskem.

Tone Cevc

Vider, Valent. "Slovenska zastava na Ojstrici." [Planinski vestnik](#) letnik 93. številka 2 (1993) 93, št. 2 (1993), str. 73-75.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-FQYKWMRF>

15. julija 1875 sem bil drugokrat na Ojstrici spremljan od Viteziča in Plesnika. Pri tej priliki sem postavil železno slovensko zastavo na vrhu Ojstrice, ki se o lepem vremenu s prostim očesom iz Plesti vidi.

Ant. Fišer
tuk. duh. predstavnik.

(Pripomba: **Vitezič** je hišno ime iz časa celjskih grofov. Lastnik **Anton Herle**, mežnar in gostilničar v Solčavi, po vsej Sloveniji znan čebelar in vsestranski pionir SPD, graditelj potov in planinskih koč. – **Plesnik**, lastnik kmetije V Plesti,

Slovenski narod. [Narodna tiskarna](#), 16.10.1902.

<http://www.dlib.si/?URN=URN:NBN:SI:DOC-IIMNOVBA>

Dopisi.

S Štajerskega. Prvi čebelarski tečaj na Slovenskem se je vršil 6. in 7. oktobra t. l. v Šmarji pri Jelšah na Spodnjem Štajerskem. Sklical ga je bil gosp.

Udeležniki

župan v trgu Šmarje; Anton Herle, posestnik iz Solčave; Jakob Jurko, nadučni-